

Publicerad 2007-09-05 23:55 av Eliaskäll

Hoppas meningen kommer fram... inte helt säkert. Kanske bara är menad för mig. hehe.

Repet är mitt liv, och mitt liv är repets.

”... ännu ett drag, ännu ett drag, ännu ett...”

Vi drog hårdare. Efter varje nytt tag var alla säkra på att det skulle bli deras sista.

Ett långt meningslöst rep, spinkiga män med hopp, och en vilja som höll dom vid liv.

Jag står med svaga ben på en mjuk mark som ger vika, och drar i repet tillsammans med en oräknelig skara av nakna män.

Eller att kalla dem för män vore att ljuga. En skara med människor; unga som gamla, smala som tjocka, fula som snygga. Ingen var den andre lik, ingen kände ingen, men repet höll dem samman som grupp.

Händerna hade börjat format sig med repet. Tvinnats, och växt samman med våra blåsor och vår hud.

Fingrarna och naglarna hade för länge sedan lossnat och klumpat ihop sig i knutar längs repet.

För att inte falla och förlora allt, hade jag borrar ner fötterna i gyttjan och skaffat mig ett bra avstånd mellan den framför mig, som bakom mig. Så när jag faller, kan jag falla mot mina medmänniskor och komma upp igen.

”...ännu ett drag, ännu ett drag, ännu ett...”

Förut var det en annan man framför mig än nu. Han hade stått där längre än mig, var kutryggig, senig, och verkade aldrig ge sig. Det enda jag såg av honom var hans rygg som böjde sig fram och tillbaka. Men med tiden märkte jag att han blev mindre och mindre.

Efter ett tag var hela hans armar, axelparti, och huvud borta. Bara magen, och två taniga ben fortsatte böja sig fram och tillbaka, fram och tillbaka, tills även de var borta.

Repet blev längre och senigare, och verkade få samma askgråa färg som mannens rygg en gång haft.

Ingen pratade, alla hade fullt upp med att hålla takten, samtidigt som de försökte tänka så lite som möjligt. Ifrågasätt det du gör, och snart har repet blivit längre och ersatts av nya nakna män.

”...ännu ett drag, ännu ett drag, ännu ett...”

Det verkar inte finnas något slut på någonting här. Inget verkar försvinna på riktigt. Inga väggar, ingen synlig mark, endast känslan av den, ingen ljuskälla, men ändå synligt alltihop.

En gång kom jag i otakt med resten, så när de tog ett nytt tag och böjde sig fram, stod jag kvar så rakt min rygg förmådde. Det tog inte slut. Raden med trasiga kroppar fortsatte ut i all evighet och jag tycktes kunna se alltihop. Det var en sjuk syn och känslan som växte upp inom mig värkte. Den blödde inombords, och sprack upp för varje nytt drag jag gjorde.

Repet är mitt liv, och mitt liv är repets.

Efter den händelsen började jag försöka tänka, och jag kände hur jag blev mindre och mindre. Snart är det slut, eller snarare en fortsättning.

Jag kan fortfarande minnas, att jag har minns en liv före det här. Eller är de så att jag vill minnas ett liv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren EliasKäll med Poeter.se id #17833 innehar upphovsrätten